

Sygnatura akt VI Ka 1188/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **28 lutego 2014 r.**

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Grzegorz Kiepusa

Sędziowie SSR del. Małgorzata Peteja-Żak (spr.)

SSO Krzysztof Ficek

Protokolant Natalia Skalik-Paś

przy udziale Janusza Smagi

Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 28 lutego 2014 r.

sprawy **skazanego C. R., syna C. i B.**

ur. (...) w Ś.

w przedmiocie wydania wyroku łącznego

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach

z dnia 10 września 2013 r. sygnatura akt II K 70/13

na mocy art. 437 § 1 kpk i art. 624 § 1 kpk

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. G. kwotę 147,60 zł (sto czterdzieści siedem złotych i sześćdziesiąt groszy) obejmującą kwotę 27,60 zł (dwadzieścia siedem złotych i sześćdziesiąt groszy) podatku VAT, tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów obrony skazanego z urzędu w postępowaniu odwoławczym
3. zwalnia skazanego od ponoszenia wydatków postępowania odwoławczego obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 1188/13

UZASADNIENIE WYROKU

z dnia 28 lutego 2014r.

Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach rozpoznał wniosek skazanego C. R. o wydanie wyroku łącznego, ustalając, że był on skazany prawomocnymi wyrokami:

I Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 19 czerwca 2006r., w sprawie o sygn. II K 743/05, za czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, popełniony w dniu 27/28 kwietnia 2005r., na karę 1 roku pozbawienia wolności z

warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 4 lat oraz grzywnę w rozmiarze 20 stawek dziennych, przy przyjęciu stawki na kwotę 10 złotych, nadto zobowiązano oskarżonego do naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego kwoty 200 złotych w terminie 2 lat od uprawomocnienia się wyroku; karę pozbawienia wolności postanowieniem z dnia 28 czerwca 2010r. Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach zarządził do wykonania, zaliczając skazanemu na poczet tej kary okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 6 czerwca 2005r.;

II Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 11 lutego 2008r., w sprawie o sygn. II K 1083/06, mocą którego:

- za czyny z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, popełnione w kwietniu 2006r., w nieustalonym czasie po 27 listopada 2006r., w nieustalonym czasie po 9 października 2006r., w zw. z art. 91 § 1 kk, na karę 1 roku pozbawienia wolności,
- za czyny z art. 279 § 1 kk, popełnione w dniach 29/30 grudnia 2006r., 21 lutego 2007r., 22 stycznia 2007r., 26/27 stycznia 2007r., 10/11 marca 2007r., w zw. z art. 91 § 1 kk, na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,
- za czyn z art. 289 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, popełniony w dniu 16 maja 2006r., na karę 1 roku pozbawienia wolności,
- za czyny z art. 278 § 1 kk, popełnione na przełomie stycznia i lutego 2007r., w dniu 1 stycznia 2007r., 3 stycznia 2007r., w zw. z art. 91 § 1 kk, na karę 1 roku pozbawienia wolności,

na mocy art. 91 § 2 kk wymierzono karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, zaliczając skazanemu na poczet tej kary okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 3 stycznia 2007r., nadto zobowiązano oskarżonego do naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonych kwot 1100 złotych, 1500 złotych, 500 złotych, 3500 złotych i 1500 złotych;

III Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 28 lutego 2008r., w sprawie o sygn. II K 40/08, mocą którego:

- za czyn z art. 233 § 1 kk, popełniony w dniu 20 sierpnia 2007r., na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,
- za czyn z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 233 § 1 kk, popełniony w dniu 20 sierpnia 2007r., na karę 1 roku pozbawienia wolności,

na mocy art. 85 kk, art. 86 § 1 kk wymierzono karę łączną 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 lat oraz grzywnę w rozmiarze 25 stawek dziennych, przy przyjęciu stawki na kwotę 20 złotych; karę pozbawienia wolności postanowieniem z dnia 19 kwietnia 2011r. Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach zarządził do wykonania, uznając, że grzywna orzeczona na podstawie art. 71 § 1 kk nie podlega wykonaniu, zaliczając na mocy art. 71 § 2 kk na poczet kary pozbawienia wolności uiszczoną grzywnę i stwierdzając, że kara ta uległa skróceniu o 25 dni;

IV Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 12 stycznia 2010r., w sprawie o sygn. II K 158/10, mocą którego za przestępstwo z art. 279 § 1 kk, popełnione w dniu 2/3 marca 2009r., na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, zaliczając skazanemu na poczet tej kary okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 16 czerwca 2009r., nadto zobowiązano oskarżonego do naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego kwoty 1000 złotych;

V Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 26 kwietnia 2010r., w sprawie o sygn. VI K 225/10, za przestępstwo z art. 278 § 1 kk, popełnione w marcu 2009r. i lipcu 2009r., w zw. z art. 91 § 1 kk, na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;

VI Sądu Rejonowego w Będzinie z dnia 29 września 2010r., w sprawie o sygn. VII K 830/10, za przestępstwo z art. 279 § 1 kk, popełnione w dniu 16/17 sierpnia 2007r., na karę 1 roku pozbawienia wolności;

VII Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 6 grudnia 2010r., w sprawie o sygn. VI K 960/10, mocą którego:

- za czyn z art. 279 § 1 kk, popełniony w okresie 5-7 listopada 2009r., na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,
- za czyn z art. 190 § 1 kk, popełniony w dniu 13 sierpnia 2009r., na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności,
- za czyny z art. 244 kk, popełnione w dniu 17 listopada 2009r. i 29 listopada 2009r., w zw. z art. 91 § 1 kk, na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności,

na mocy art. 91 § 2 kk wymierzono karę łączną 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności, zaliczając skazanemu na poczet tej kary okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 14 grudnia 2009r.,

VIII Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 23 lutego 2011r., w sprawie o sygn. VI K 917/10, mocą którego:

- za czyn z art. 278 § 1 kk, popełniony w okresie od 22 października 2008r. do 29 października 2008r., na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,
- za czyny z art. 244 kk, popełniony w dniach 26 lutego 2009r., 18 marca 2009r., 6 kwietnia 2009r., w zw. z art. 91 § 1 kk, na karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności,
- za czyn z art. 279 § 1 kk, popełniony w okresie od lutego 2009r. do 4 kwietnia 2009r., na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,
- za czyn z art. 279 § 1 kk, popełniony w okresie od 1 listopada 2008r. do 31 grudnia 2008r., na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

na mocy art. 91 § 2 kk wymierzono karę łączną 3 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności, zaliczając skazanemu na poczet tej kary okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniach 22 stycznia 2009r., 24-25 marca 2009r.;

IX Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 25 marca 2011r., w sprawie o sygn. II K 115/11, za przestępstwo z art. 242 § 2 kk, popełnione w okresie od 4 stycznia 2011r. do 10 stycznia 2011r., na karę 1 miesiąca pozbawienia wolności;

X Sądu Rejonowego w Będzinie z dnia 17 lutego 2012., w sprawie o sygn. VII K 183/11, mocą którego:

- za czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 12 kk, popełniony w okresie od kwietnia 2007r. do czerwca 2007r., na karę 1 roku pozbawienia wolności,
- za czyn z art. 279 § 1 kk, popełniony w dniach 21-23 czerwca 2008r., na karę 1 roku pozbawienia wolności,
- za czyny z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk i art. 279 § 1 kk, popełnione w dniu 14 października 2009r. i 17/18 października 2009r., w zw. z art. 91 § 1 kk, na karę 1 roku pozbawienia wolności,

na mocy art. 91 § 2 kk wymierzono karę łączną 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności;

XI Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 9 lipca 2012r., w sprawie o sygn. II K 128/11, za przestępstwo z art. 297 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 12 kk, popełnione w dniach 7 stycznia 2010r. i 8 stycznia 2010r., na karę 1 roku pozbawienia wolności.

Sąd Rejonowy wyrokiem łącznym z dnia 10 września 2013r., w sprawie o sygn. akt II K 70/13:

1. na podstawie art. 569 § 1 kpk i art. 570 kpk oraz art. 85 kk i art. 86 § 1 kk w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności wymierzonych wyrokami:

- a) Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 19 czerwca 2006r., w sprawie o sygn. II K 743/05,
- b) Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 11 lutego 2008r., w sprawie o sygn. II K 1083/06 za czyn opisany w pkt X części wstępnej tego wyroku
- orzekł wobec skazanego C. R. karę łączną 1 roku i 1 miesiąca pozbawienia wolności;
2. na podstawie art. 577 kpk zaliczył skazanemu na poczet tej kary łącznej pozbawienia wolności okresy kar dotychczas odbytych w sprawach podlegających łączeniu oraz okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w tych sprawach;
3. na podstawie art. 569 § 1 kpk i art. 570 kpk oraz art. 85 kk i art. 86 § 1 kk w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności wymierzonych wyrokami:
- a) Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 11 lutego 2008r., w sprawie o sygn. II K 1083/06 za czyny opisane w pkt I-IX, XI, XII części wstępnej wyroku,
- b) Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 28 lutego 2008r., w sprawie o sygn. II K 40/08,
- c) Sądu Rejonowego w Będzinie z dnia 29 września 2010r., w sprawie o sygn. VII K 830/10,
- d) Sądu Rejonowego w Będzinie z dnia 17 lutego 2012r., w sprawie o sygn. VII K 183/11 za czyn opisany w 1 sentencji wyroku
- za w/w czyny objęte tymi wyrokami orzekł wobec skazanego C. R. karę łączną 4 lat pozbawienia wolności;
4. na podstawie art. 577 kpk zaliczył skazanemu na poczet tej kary łącznej pozbawienia wolności okresy kar dotychczas odbytych w sprawach podlegających łączeniu oraz okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w tych sprawach;
5. na podstawie art. 569 § 1 kpk i art. 570 kpk oraz art. 85 kk i art. 86 § 1 kk w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności wymierzonych wyrokami:
- Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 12 stycznia 2010r., w sprawie o sygn. II K 158/10,
- Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 26 kwietnia 2010r., w sprawie o sygn. VI K 225/10,
- Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 6 grudnia 2010r., w sprawie o sygn. VI K 960/10,
- Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 23 lutego 2011r., w sprawie o sygn. VI K 917/10,
- Sądu Rejonowego w Będzinie z dnia 17 lutego 2012r., w sprawie o sygn. VII K 183/11 za czyny opisane w 2 i 3 sentencji wyroku,
- Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 9 lipca 2012r., w sprawie o sygn. II K 128/11
- za w/w czyny objęte tymi wyrokami orzekł wobec skazanego C. R. karę łączną 9 lat pozbawienia wolności;
6. na podstawie art. 577 kpk zaliczył skazanemu na poczet tej kary łącznej pozbawienia wolności okresy kar dotychczas odbytych w sprawach podlegających łączeniu oraz okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w tych sprawach;
7. uznał, iż w pozostałym zakresie wyroki podlegające łączeniu podlegają odrębnemu wykonaniu;
8. na podstawie art. 572 kpk umorzył postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego w pozostałym zakresie;

9. zasądził od Skarbu Państwa kwotę na rzecz adwokata z urzędu 177,12 złotych brutto tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu oraz zwolnił skazanego na mocy art. 624 § 1 kpk w całości od zapłaty kosztów sądowych związanych z wydaniem wyroku łącznego.

Powyższy wyrok łączny zaskarżył w całości obrońca skazanego, zarzucając rażąco niewspółmierność wymierzonej kary łącznej 9 lat pozbawienia wolności w oparciu o wyroki opisane w sentencji, podczas gdy prawidłowa analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, iż uzasadnionym było zastosowanie przez Sąd zasady absorpcji. Stawiając taki zarzut wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie mu kary łącznej pozbawienia wolności z uwzględnieniem zasady pełnej absorpcji. W uzasadnieniu środka odwoławczego stwierdził nadto, iż zarzut rażącej niewspółmierności dotyczy wszystkich orzeczonych zaskarżonym wyrokiem kar łącznych.

Sąd odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy skazanego nie jest zasadna i to w stopniu oczywistym.

Ponieważ skarżący nie kwestionował wyznaczonych przez Sąd I instancji zbiegów realnych przestępstw, za które orzeczone kary jednostkowe pozbawienia wolności stanowiły następnie podstawę do ukształtowania wymiaru kary łącznej, wypada więc jedynie potwierdzić, iż Sąd merytoryczny nie popełnił w tym zakresie najmniejszego błędu. Istotnie zachodziły warunki do orzeczenia trzech kar łącznych pozbawienia wolności z połączenia kar tego rodzaju orzeczonych wskazanymi wyrokami Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach i w Będzinie.

Jeśli chodzi zaś o podniesiony zarzut rażącej niewspółmierności kary wskazać należy, iż będzie on tylko zasadny wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w następstwie prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo SN (por. III KR 254/73, OSNPG 1974, nr 3-4, poz. 51 i aprobatę tego stanowiska: M. C., Z. Doda, Przegląd orzecznictwa, Pal. 1975, z. 3, s. 64). Nie chodzi przy tym o każdą ewentualną różnicę co do jej wymiaru, ale o „różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby – również w potocznym znaczeniu tego słowa - >>rażąco<< niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować” (zob. wyrok SN z dnia 2 II 1995r., II KRN 198/94, OSNPP 6/1995, poz. 18).

Granice kary łącznej określa przepis art. 86 § 1 kk, wedle którego Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar jednostkowych podlegających łączeniu do ich sumy, nie przekraczając górnych granic dla danego rodzaju kar wynikających z powołanego przepisu, przy czym jej wymiar we wskazanych wyżej granicach warunkowany jest przede wszystkim relacjami zachodzącymi pomiędzy prawomocnie osądzonymi czynami. Relacje te sprowadzają się do określenia, jak bliski związek przedmiotowo – podmiotowy łączy te czyny. Im bliższe są te relacje, tym bardziej wyrok łączny powinien być zbliżony do dopuszczalnego minimum, uwarunkowanego wysokością kar orzeczonych za przestępstwa objęte tym wyrokiem, im związek ten luźniejszy, tym przeważać powinno kumulowanie poszczególnych kar (zob. wyrok SN z dnia 25 X 1983r., IV KR 213/83, OSNKW z 1984r., z. 5-6, poz. 65; wyrok SN z dnia 15 V 1990r., IV KR 80/90, Lex nr 22064; wyrok SA w Krakowie z dnia 10 X 1991r., II AKr 127/91, KZS z 1991r., z. 10, poz. 10). Przez związek przedmiotowo – podmiotowy należy zaś rozumieć podobieństwo rodzajowe zbiegających się przestępstw, motywację oraz czas i miejsce popełnienia każdego z nich (zob. wyrok SA w Krakowie z dnia 2 VII 1992r., II AKr 117/92, KZS z 1992r., z. 9, poz. 50).

Przywołane w apelacji okoliczności, a mianowicie okoliczności popełnienia przypisanych skazanemu przestępstw, „nie nacechowanych szczególnie wysoką społeczną szkodliwością”, ściśle powiązanie pomiędzy nimi i bliskość czasowa ich popełnienia, wskazywały zdaniem skarżącego na dość bliski związek przedmiotowo – podmiotowy pomiędzy zbiegającymi się przestępstwami, a tym samym przemawiały za orzeczeniem kary łącznej na zasadzie absorpcji.

Należy jednak w pełni zaaprobować poglądy Sądu Rejonowego wyartykułowane w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku co do okoliczności, jakie winny zostać uwzględnione przy wymiarze kary łącznej. Zgodnie z utrwalonym w

tym zakresie orzecznictwem Sądu Najwyższego, wymiar kary łącznej winien być kształtowany przy uwzględnieniu w pierwszej kolejności celów zapobiegawczych i wychowawczych kary, jak też jej społecznego oddziaływania. Istotnym staje się w kontekście tych celów ustalenie właśnie związku przedmiotowego i podmiotowego pomiędzy czynami podlegającymi objęciu karą łączną oraz czas popełnienia przestępstw, jak też ustalenie okoliczności związanych z zachowaniem i szeroko rozumianą sytuacją skazanego po wydaniu wyroków, na mocy których orzeczono kary jednostkowe, w celu rozważenia ich wpływu na ewentualne złagodzenie.

W szczególności zaaprobować należy w pełni stanowisko Sądu Rejonowego, zgodnie z którym związek podmiotowo - przedmiotowy czynów objętych karą łączną nie był szczególnie silny, gdyż wszystkie czyny – poza pierwszym zbiegiem realnym przestępstw - nie były podobne rodzajowo (popełniane przeciwko różnym dobrom chronionym, na szkodę różnych podmiotów). Należy także podkreślić, że znaczna odległość czasowa popełnianych przestępstw, wynosząca nawet kilkanaście miesięcy (czyny bowiem objęte drugim zbiegiem były popełniane na przestrzeni kwietnia 2006r. - sierpnia 2007r., zaś objęte zbiegiem trzecim w okresie od czerwca 2008r. do stycznia 2010r.), to okoliczność wskazująca na zasadność zbliżenia wymiaru kary łącznej do sumy kar częściowych. Wskazać należy w tym kontekście skarżącemu, iż zastosowanie zasady pełnej absorpcji przy wymiarze kary łącznej w szczególności winno być ograniczone do sytuacji, kiedy pomiędzy pozostającymi w zbiegu realnym czynami odległość czasowa jest nieznaczną, sama granica pomiędzy nimi nie jest wyraźna, a czyny są jednorodnjawowe i objęte jedynym planem działania. Zatem Sąd Rejonowy badając relacje zachodzące pomiędzy zbiegającymi się przestępstwami prawidłowo stwierdził, że więzi pomiędzy nimi nie były na tyle bliskie, by uzasadniało to wymierzenie kar na zasadzie pełnej absorpcji, a więc w rozmiarze odpowiadającym wymiarowi najwyższej z kar podlegających połączeniu, in concreto w wymiarze 1 roku (I zbieg), 1 roku i 6 miesięcy (II zbieg) oraz 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (III zbieg).

Także okoliczności dotyczące właściwości i warunków osobistych skazanego, w kontekście dostosowania wymiaru kary łącznej do realizacji celów w zakresie prewencji indywidualnej, zostały przez Sąd Rejonowy właściwie ocenione. I tak w oparciu o opinię o skazanym z jednostki penitencjarnej ustalono, że zachowanie skazanego w warunkach izolacji było zmienne, od stycznia 2011 roku jednak uległo widocznej poprawie i obecnie jest oceniane pozytywnie. Co prawda – jak podkreśla skarżący – skazany był wielokrotnie nagradzany regulaminowo, ale też i wymierzono mu karę dyscyplinarną za poważne przewinienie, to jednak przebieg jego procesu resocjalizacji pozostawia wiele do życzenia; skazany w warunkach izolacji w stopniu niewielkim poddaje się prowadzonym wobec niego oddziaływaniom wychowawczym i nie jest zainteresowany opracowaniem indywidualnego programu oddziaływania, karę odbywając w systemie zwykłym, nadto nie posiada skonkretyzowanych planów i celów po opuszczeniu jednostki.

Trudno zatem także skutecznie zarzucić Sądowi meriti dokonania nieprawidłowych ustaleń faktycznych dot. postawy skazanego w procesie jego resocjalizacji.

Ponadto, czego już niestety skarżący nie chciał zauważyć, ważkie znaczenie przy wymiarze kary łącznej ma względ na prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej. Popełnienie większej ilości przestępstw jest zaś istotnym czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji, której zastosowanie jest przeciwieństwem rozwiązaniem skrajnym, wyjątkowym, podobnie jak sięgnięcie po będącą jej przeciwieństwem zasadę kumulacji (por. wyrok SA w Warszawie z dnia 12 VII 2000r., II AKa 171/00, OSA z 2001r., z. 2, poz. 5; wyrok SA w Krakowie z dnia 29 VI 2010r., II AKa 100/10, KZS 2010/10/16).

Tymczasem skazany w okresie od kwietnia 2005r. do stycznia 2010r. popełnił w sumie aż 34 przestępstwa (część z nich została popełniona w warunkach z art. 91 § 1 kk), co musiało niestety stanowić istotny negatywny czynnik prognostyczny, przemawiający obecnie za orzeczeniem wobec niego kar łącznych surowszych nawet od wynikającej z dyrektywy częściowej kumulacji w wysokości zbliżonej do minimum (zob. wyrok SA w Łodzi z dnia 20 IX 2001r., II AKa 154/01, Prok. i Pr. z 2002r., z. 4, poz. 26). Wprawdzie podnoszona przez apelującego aktualna, prawidłowa postawa skazanego w jednostce penitencjarnej, polegająca na zdyscyplinowaniu i podporządkowaniu regulaminowi, winna zasadniczo sprzyjać pozytywnym zmianom w sposobie życia skazanego, choć zasady doświadczenia życiowego uczą, iż umiarkowanie pomyślna prognoza kryminologiczno – społeczna, stawiana wobec osób, które w przeszłości wykazały wielokrotnie oznaki braku odpowiedzialności i samodyscypliny, jest dotknięta dużym stopniem ryzyka.

W tej sytuacji wymierzenie kar łącznych pozbawienia wolności odpowiednio w wymiarze 1 roku i 1 miesiąca, 4 lat oraz 9 lat pozbawienia wolności, a więc w wymiarze znacznie niższym od sum kar częściowych podlegających połączeniu (odpowiednio wynoszących 2 lata, 8 lat oraz 13 lat i 2 miesiące), uznać należy za rozstrzygnięcia spełniające kryteria sprawiedliwości i racjonalności w kontekście wyżej wskazanych kryteriów.

Bezzasadność stawianego wyrokowi łącznemu w apelacji zarzutu oraz brak uchybień podlegających uwzględnieniu z urzędu były powodem utrzymania zaskarżonego wyroku.

Z uwagi na fakt niepokrycia przez skazanego kosztów pomocy prawnej udzielonej skazanemu przez wyznaczonego z urzędu obrońcę, Sąd odwoławczy na stosowny wniosek obrońcy zasądził na jego rzecz od Skarbu Państwa wynagrodzenie w wysokości odpowiadającej minimalnej stawce wynagrodzenia za reprezentowanie strony w postępowaniu o wydanie wyroku łącznego.

Fakt pozbawienia skazanego wolności i wynikający z niego brak odpłatnego zatrudnienia były podstawą rozstrzygnięcia Sądu odwoławczego o zwolnieniu skazanego z obowiązku poniesienia wydatków postępowania odwoławczego, którymi obciążono Skarb Państwa.